

Chênh Vênh Tình Tôi...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Khi 16 tuổi, nhân dịp đầu xuân tôi cùng một nhóm bạn lên chùa. Những cô bé đang ở tuổi mộng mơ thường hay tò mò và muốn khám phá những bí ẩn còn ở phía trước của cuộc đời mình, thế nên thấy mọi người xin xăm, các cô không bỏ qua cơ hội tìm cho mình một giải đáp dù không biết có ứng nghiệm qua quẻ xăm mà các cô "cầu" được hay không. Riêng tôi cũng không ngoại lệ, quẻ xăm mà tôi xin được ứng từ giai thoại của Bá Nha và Chung Tử Kỳ. Bá Nha là người có tài đàn, nhờ tiếng đàn mà Bá Nha có được tri âm là Tử Kỳ, đó là người hiểu thấu những tâm tình mà Bá Nha gởi trong tiếng đàn. Nhưng sau khi Tử Kỳ chết thì Bá Nha đập đàn vì không còn ai là tri âm nữa. Đó là quẻ xăm được giải ra rằng, người có quẻ xăm này cuộc sống nội tâm rất cô độc vì không có ai là tri kỷ. Mười sáu tuổi tôi bị vạ vào tâm trí một sự u ám như thế. Đến khi trưởng thành dần thân vào cuộc mưu sinh với bộn bề công việc, tôi tạm quên đi những gì không toại nguyện trong đời, tôi không có thời gian để mơ mộng như những người đồng trang lứa.

Nhưng biến chuyển của cuộc đời như những trang sách, vẫn phải lật ra theo thứ tự có sẵn của nó, những gì đến sẽ phải đến. Khi đời sống đã tạm lắng những bận rộn, tôi mới gặp Phúc, một người đồng hương sống xa quê, một người đã trải qua giông gió của cuộc đời. Tôi thấy gần gũi, thật thương khi biết nhiều về anh. Như nhiều người khác, anh cũng có một gia đình với đông anh em, và cũng là chuyện không hiếm trên đời, anh có một người anh tham lam, xảo quyệt, anh ta đã dùng thủ đoạn cướp đoạt tất cả những gì lẽ ra là của Phúc, đẩy anh vào hoàn cảnh bi đát. Phúc không tranh chấp mà bất mãn bỏ quê ra đi với một lời thề "Sẽ không bao giờ về lại quê nếu còn người anh hiểm ác ở đó..."

Trước khi có một cuộc sống ổn định, Phúc đã phải vất vả với nhiều nghề để kiếm sống. Trải qua nhiều năm tháng nhưng trong lòng Phúc vẫn mang một mối hận không nguôi. Khi kể cho tôi nghe những chuyện cũ, anh xúc động như nó vừa xảy ra. Tôi cầm lấy tay anh siết chặt bằng niềm cảm thông vô bờ:

- Giờ thì em đang sống ở nơi đó, lẽ nào anh không vì em mà về quê một lần?

Phúc nói với sự quả quyết:

- ...chúng mình sẽ gặp nhau, nhưng không phải ở đó...

Tôi hiểu tâm trạng của anh và nhủ lòng, tôi sẽ không buộc anh phải làm điều gì anh không thích. Phúc từng nói anh không bao giờ bắt buộc ai phải gì mà họ không muốn, ngược lại anh cũng không thích ai áp đặt cho anh điều gì ngoài ý muốn của anh. Vì vậy tôi luôn nhắc mình đừng đòi hỏi ở anh hơn những gì anh tự thấy cần thiết cho tôi, đừng bắt anh thay đổi một thói quen nào.

Tôi yêu Phúc nhiều không phải vì anh là người hoàn hảo, mà vì tôi không bao giờ so sánh anh với bất cứ người nào có điểm nổi trội hơn anh, nên với tôi anh là anh với những ưu, khuyết điểm mà tôi biết. Tôi cũng cố không nghĩ đến những gì anh cư xử làm buồn lòng tôi, tôi chấp nhận vì muốn tình yêu của chúng tôi vững bền, mà từng ngày nếu không là anh thì chính tôi phải là người vun đắp...

Tôi một nơi và Phúc một nơi. Nhưng anh luôn "gặp" tôi qua những buổi điện đàm, tôi không hề thấy sự vắng mặt của anh là khác biệt như đối với những người gọi là đang yêu nhau, đơn giản do tôi không chờ đợi một điều xa hơn sự chia sẻ tâm tình mà Phúc có thể dành cho tôi. Đôi lúc tôi có cảm giác một điều gì đó không toại nguyện trong tình cảm của anh mà tôi không hiểu hết. Tôi cứ thầm nghĩ có lẽ tại tôi vụng về nên không biết nói lời sâu sắc để sẻ chia, hoặc không hiểu hết nội tâm của anh...

Tôi cũng là người ưa tạo nên những bất ngờ mà tôi tin rằng đem đến một sự thú vị. Tôi thích ghi dấu những thời khắc mà tôi cho là kỷ niệm đáng nhớ. Tôi luôn nhớ ngày Phúc gặp tôi, đó là ngày mang đến cho tôi tình yêu đang có, ngày sinh nhật của anh tôi lại càng nhớ hơn, vì nó đánh dấu ngày có mặt anh trên đời. Tôi nhớ anh, tự nhiên muốn mang đến cho anh một chút bất ngờ, một cuộc gặp gỡ mà tôi nghĩ ai yêu và nghĩ về nhau đều mong muốn. Trước ngày sinh của anh, tôi chuẩn bị đến với anh...

OOO

Tôi không báo cho Phúc biết là tôi sẽ đến nhà anh, căn nhà cũng là nơi anh đặt văn phòng làm việc, khi tôi đến chỉ có Nhân là người cộng sự của anh, còn anh thì đi công việc ở một tỉnh lân cận chưa về. Tôi xách những thứ mà tôi đã chuẩn bị cho sinh nhật của anh vào phòng sau, nào hoa, nào bánh và đôi nến để tạo nên

sự lãng mạn mà tôi hình dung chỉ có Phúc với tôi. Tôi phải nói dối với Nhân rằng tôi tình cờ có việc đến Sài Gòn, trùng sinh nhật của Phúc nên tôi muốn cho anh sự bất ngờ. Nhân thay Phúc tiếp tôi, anh nghĩ tôi chỉ là một người đồng hương thân thiết của Phúc từ quê đến thăm. Tôi biết rõ Nhân vì Phúc hay nhắc. Nhân cũng không tỏ ra xa lạ với tôi. Anh thân tình và cởi mở trò chuyện. Rồi trong khi chờ Phúc về, những câu chuyện được hé lộ để lấp vào khoảng thời gian trống. Trong đó có một chuyện mà tôi chưa bao giờ nghe từ chính Phúc. Đó là chuyện tình yêu của Phúc khi anh chưa gặp tôi.

Nhân kể:

- ...Thiên Vân là một nhà văn sống ở Bắc Mỹ, trong một lần cô ấy về thăm nhà đã gặp Phúc trong một chuyến du lịch. Trong những ngày Thiên Vân lưu lại đây, tình yêu đã đến với họ như một định số. Anh biết đó là khoảng thời gian có ý nghĩa và hạnh phúc nhất trong đời Phúc... Khi Thiên Vân quay lại bên kia, họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau qua điện thoại và email trước khi cô ấy...

Tôi xắn hai bàn tay vào nhau che giấu sự run rẩy:

- ...trước khi cô ấy làm sao hở anh?

- Trước khi cô ấy cho Phúc biết rằng phải chấm dứt vì...chồng của cô ấy đã nghỉ ngơi...

Tôi cau mày:

- Ô! Thì ra là Thiên Vân đã có chồng, Vậy sao chị ấy lại phiêu lưu trong tình yêu với Phúc? Làm sao hai người có thể có một kết thúc tốt đẹp khi...

- Không ai ngoài cô ấy giải thích được tại sao! Tình yêu là một thứ không ai hiểu

được phải làm thế nào cho đúng khi nó tới. Anh nghĩ rằng Thiên Vân tìm thấy ở Phúc sự tương đồng mà cô ấy khao khát tìm kiếm, nên không kèm chế được...

- Lẽ nào chị ấy không có sự tương đồng với chồng của mình...

- Anh lại cho phép mình nghĩ Thiên Vân không có hạnh phúc trong hôn nhân. Nhưng tình yêu của Phúc cũng là một sai lầm nên phải dừng lại để bảo vệ gia đình vốn có của mình. Sau khi mất liên lạc với Thiên Vân, Phúc như rơi vào hố sâu của tuyệt vọng. Cậu ấy không màng gì đến công việc, suốt ngày chìm mình vào cơn say, bạn bè không ai can ngăn được. May mà cuối cùng cậu ấy vượt qua được sự đau khổ đó...

Tôi thấy tim mình buốt lên một cảm giác khó tả, tôi đang tìm hiểu sâu về một điều mà tôi biết chỉ khiến tôi đau đớn:

- Rồi...rồi sau đó Phúc không còn yêu ai nữa sao anh?

Nhân vô tình đáp:

- Có thể là như thế, anh chưa nghe Phúc tuyên bố đặc biệt chú ý đến cô nào. Trái tim của cậu ấy có lẽ vẫn chôn chặt hình bóng của Thiên Vân thì còn yêu ai được nữa...

Tôi cố nở nụ cười thật vô tư hỏi:

- Anh ấy có nhắc đến Diễm là "cô em gái" cùng quê thân thiết chứ?

- Dĩ nhiên là có chứ. À! Mà anh thấy Diễm có nhiều nét rất giống Thiên Vân nhất là mái tóc mượt dài. (Anh nghiêng đầu nhìn tôi) Và nụ cười, cả ánh mắt nữa...

Tôi đứng lên bước đến bên chiếc bàn đã được trưng bày cho một bữa tiệc nhỏ thân mật, để tránh sự quan sát của Nhân, tôi nói mà không quay lại:

- Có lẽ vì như thế mà Phúc mới... thân với em...

Trái tim tôi đang rướm lệ. Giờ thì tôi biết Phúc đến với tôi bằng hình bóng của Thiên Vân, và tình cảm kém mặn nồng anh dành cho tôi bởi vì đó là cảm giác vay mượn. Tôi không muốn đợi Phúc nữa, tôi muốn quay về nơi nào chỉ có một mình tôi. Rất nhanh tôi nhớ rằng Phúc chưa bao giờ nói tiếng "yêu" với tôi, chỉ bằng thời gian dài và sự liên lạc thân mật để anh với tôi hiểu và bước vào giai đoạn tình nhân. Tôi hấp tấp từ giã nơi tôi vừa mong mỏi đến. Tôi để lại ở đó một giọt nước mắt rơi trên đóa hồng đỏ vẫn tươi thắm tượng trưng cho tình yêu của nhân loại, trong đó không biết có còn tôi...

OOO

Phúc gọi điện thoại cho tôi khi tôi đang trên đường trở về, màn đêm ôm choàng chuyến xe đêm. Anh hỏi "Diễm! Sao em không đợi anh về?" Tôi nói "Em chợt thêm sự yên tĩnh mà ở quê em mới có, em cũng phải về để đón vàng trăng khuyết mới lên, nó quạnh quẽ, cô đơn và tội nghiệp lắm...". Anh nói "Cám ơn em đã nhớ sinh nhật của anh. Anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho mình, anh thấy nó hình thức và không cần thiết..."

Tôi nói "Đừng khách sáo cảm ơn, em chỉ làm những gì mà trái tim em mách bảo (Tôi thấy bụi ngùi trong lòng)...dù anh thấy không cần thiết nhưng với em thì đó là hạnh phúc khi làm được bất cứ điều gì cho anh...em không biết anh không cần nó!" Anh nói "Anh chỉ nói thật lòng, em đừng nghĩ mông lung, anh sẽ gọi cho em khi em về đến nhà, nhớ giữ gìn sức khỏe...".

Anh không biết vừa có một cơn lốc ngang qua hồn tôi. Anh vô tình để tôi chênh vênh một góc trong tình yêu của anh, nơi đó có một bóng hình quá lớn mà tôi biết tôi khó thể che khuất. Tôi nhắm mắt và liên tưởng về một người phụ nữ đẹp ở bên kia bờ đại dương, người đã gieo vào tim Phúc một vết thương khó lành, mà đến hôm nay tôi mới biết.

Tôi chợt nhớ đến quẻ xăm năm xưa, nó nằm đâu đó trong ký ức của tôi và bây giờ chợt rõ nét, tôi không tin nhưng có vẻ như điều đó đúng, vì tôi có Phúc mà những điều tôi nghĩ vẫn là của riêng tôi khó lòng chia sẻ với anh, tôi thênh thang một cõi riêng mình và chờ đợi một cơn gió nào đó cuốn bay đi tâm tình u uẩn của tôi, nhưng dù là một cơn gió hoang vô tình cũng không qua đây mang giúp tôi nổi sầu bay đi, để hồn tôi mãi chất đầy những hoàng hôn tím ngát...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Nguồn: http://chimvie3.free.fr/55/htmhn155_ChenhVenhTinhToi.htm